

brød sammen, da Banken lukkede, og da jeg stod overfor Spørgsmaalet om Likvidation, med de Opgørelser, som Natten mellem den 17. og 18. blev forelagt mig, var en betydelig Del af Bankens Aktiekapital reddet, selv om Banken lukkede. Jeg havde derfor paa det Tidspunkt ingen Anledning til i særlig Grad, i første Linie at gaa ud og spørge, om Sparerne følte sig stærkt truet; de Opgørelser, der forelaa, gik ud paa, at der ikke var Fare for dem, og jeg har overfor alle offentlige Forespørgsler af den Art holdt paa, at efter hvad jeg vidste, var der ikke Fare for Indskyderne, men vel for Aktiekapitalen. Om nu dette Forhold har forværret sig, kan jeg ikke sige noget afgørende om paa dette Tidspunkt; jeg har jo nok i Pressen set Rygter om, at nu var der tabt 15—20—30 pCt. af Sparerne Penge, men hvad der i den Henseende er rigtigt, ved ingen i Øjeblikket noget om. Den Mulighed er til Stede, at der overhovedet ikke bliver Tale om Tab, men jeg erkender, at den anden Mulighed naturligvis ogsaa altid foreligger under en Likvidation, og for saa vidt man i et Udvalg — jeg forstaar, der er Ønske i Rigsdagen om at nedsætte et saadant — anser det for nødvendigt at foretage Ændringer med Hensyn til Indskydernes Repræsentation, Gud bevares, saa er det naturligvis ikke et Principspørgsmaal, om hvilket der ikke kan tales. Men jeg kan ikke se, at der er sket nogen Til sidesættelse; saaledes som det ærede Medlem Hr. Kragh hævder, dels af den Grund, som allerede nu er nævnt, og dels af den Grund, at paa det Tidspunkt, da denne Sag skulde ordnes — det var ikke, fordi jeg var ihærdig for at faa et Resultat, men det var virkelig, fordi jeg havde den Opfattelse, at det gjaldt saa betydende Interesser, at man ikke burde tøve —, paa det Tidspunkt forelaa der vist ikke nogen Indskyderforening, som man kunde hente Raad hos, og jeg vil sige, at selv om der den Gang havde været en Indskyderforening paa 2 000 Medlemmer, ved jeg ikke, med hvad Ret jeg skulde have til sidesat de andre 53 000 Indskydere til Fordel for de 2 000; disse havde naturligvis den Fordel, at de havde organiseret sig, medens de 53 000 ikke havde gjort det, men det var dog ikke en saa grundfæstet Organisation, at man af den Grund skulde gøre, hvad den krævede, og overhøre, hvad der maaske ønskedes i andre Kredse. Men i øvrigt bestræbte jeg mig dog i høj Grad for at faa en Indskyder ind i Likvidationskomiteen, idet jeg udtrykkelig bad dem, der havde med Sagerne at gøre og skulde

møde paa Generalforsamlingen, om at drage Omsorg for, at de Navne, Generalforsamlingen skulde nævne, for at jeg blandt dem kunde udpege det 5te Medlem, maatte blive Navne paa Folk, der fortrinsvis kunde siges at være Indskydere. Generalforsamlingen i Selskabet var jo det Sted, hvor jeg kunde henvende mig, og blandt de Stemmer, der faldt paa den Mand, som udpegedes som 5te Medlem — han fik, om jeg husker ret, 18 000—19 000 Stemmer paa Generalforsamlingen —, er der ganske sikkert mere end 2 000 Indskyderstemmer, og personlig er han Indskyder og maa altsaa antages at repræsentere de Interesser, som man siger Indskyderne har.

Det ærede Medlem Hr. Kragh gjorde endvidere ligesom senere det ærede Medlem Hr. Axel Møller nogle Bemærkninger om den Adgang, der ved Loven er givet til at foretage Afgivelser fra Aktieselskabsloven o. s. v. Det kan dog ikke være rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Axel Møller for det første gjorde gældende, at man i Lovens § 3 havde tiltaget sig en stor Magt med Hensyn til Afgivelser fra Aktielovens Bestemmelser; men naar det ærede Medlem derefter sagde: Og deraf maa vel ogsaa følge, at Ministeren ud i Fremtiden kan gøre Undtagelser fra andre Love, som ikke staa nævnt, saa er han vist ganske paa Vildspor. En saadan Beføjelse har i hvert Fald Ministeren ikke ønsket at faa, det er der ingen som helst Anledning til, og det er heller ikke med et Ord nævnt, at han skal have en saadan Beføjelse til i Fremtiden at gøre Afgivelser fra andre Love. Nej, der staa i § 3, hvilke Love det er nødvendigt at afvige fra, og Grunden er, at der i Aktieselskabslov, Banklov og deslige er Bestemmelser om Frister for Generalforsamlinger og alt saadant i og for sig temmelig underordnet, navnlig i det Forhold, der her er Tale om, og fra disse Bestemmelser maatte der naturligvis ske Afgivelser. Jeg skal ikke spille det høje Tings Tid med at gennemgaa de Tilfælde, hvor Afgivelser er sket; det drejer sig om saadant noget som f. Eks. at forkorte en Frist fra 6 Maaneder til 3 Maaneder, saaledes at man faar Adgang til at indkalde en Generalforsamling uden at iagttage de Frister, der ellers er fastsat for Generalforsamlingers Indkaldelse, eller om at afvige fra Aktieselskabslovens § 37, hvori der staa, at Aarsregnskabet skal forelægges Generalforsamlingen til Afgørelse, medens vi naturligvis ikke nu kan lade Generalforsamlingen „afgøre“, men maa forelægge den „til Efterretning“ det Regnskab, der aflægges. Det er saadanne Af-